

dre brugelig Finantslov, saa er Sagen derved bleven liggende, saa har man seilet videre paa Finantsloven i den blide Sommertid, indtil Efteraarsstormene atter begyndte. Dersom dette atter gjentages, vil der ingen Ero blive i Folket paa, at det virkelig er Alvor med Nødvendigheden af disse Foranstaltninger til Forsvaret, hvortil der gjøres svage Tilløb, men som aldrig blive udførte. Jeg tror, at det er en Betingelse for denne Sags Skjæbne, ikke blot iaar, men for lang Tid, at vi faae et forløsende Ord fra Regjeringen, som hæver enhver Tvivl om, at det er Regjeringens alvorlige og bestemte Villie, at denne Sag skal føres igjennem nu, og skal føres igjennem ved ethvert konstitutionelt Middel. Er det givet, at Regjeringen saaledes gennemfører Sagen nu uden længere Tvæen, skal jeg være villig til at følge Regjeringen i alle Details, i Alt, hvad den i saa Henseende forelægger og forlanger; men Regjeringen kan kun opnaa at tilveiebringe Forsvaret paa to Maader, enten ved trods al Modstand at gennemføre Sagen aldeles overensstemmende med sit fremlagte Lovforslag, og ganske overensstemmende med de Udtalelser, som alt ere komne fra den høie Regjering, eller ogsaa ved at gaa ind paa en Forsoning af de Stridspunkter, som ere tilstede mellem et Flertal i Folkethinget paa den ene Side og Regjeringen, støttet, som jeg tror, af Flertallet i dette Thing og af et stort Mindretal i det andet Thing. — Jeg vil følge, hvilken af de Veie den høie Regjering vil gaa. Jeg frygter ingenlunde for, at Kampen, dersom en indre stor politisk Kamp skal føres om dette Spørgsmaal, ikke snart vil vende sig til Seier for Regjeringen; men jeg vil navnlig for Tidens Skyld, fordi jeg mener, at det hæfter med at faae begyndt paa Sagen, fremfor Alt gaa Forsoningens Veie og søge at stille dette Thing saa indbefommende til det andet Thing, som det paa nogen Maade er muligt, naar derigjennem de Foranstaltninger, som jeg anser for nødvendige, kunne skaffes tilveie; men hvis et saadant Forlig skal opnaas, hvis en saadan Forsoning skal tilveiebringes, er det jo nødvendigt at indskrænke Stridspunkterne til det mindst Mulige, uden derved at give Afkald paa, hvad der er nødvendigt. Det første store Stridspunkt i denne Sag er det, som den sidste ærede Læser nævnte, nemlig Tilveiebringelsen af en Skat som Betingelsen for, at denne Sag skulde fremmes, og det er jo den Betingelse, som er sat ind i § 2 i det Forslag, som foreligger, og som egentlig gjør dette Forslag til et Intet. Det er den Bestemmelse, som fordrer, at disse Forsvarsforanstaltninger kun skulle træde i Kraft, naar der tilveiebringes en Skat paa Indtægt og Formue, uagtet Alle maa vide, at en saadan Skat paa Formue og Indtægt, saaledes som det rigtig er sagt af den høitæredede Conseilspræsident, ikke lader sig tilveiebringe hverken i en eller to Sessioner og maa ske ingeninde. Naar det altsaa hedder i § 2 i det foreliggende Lovfor-

slag, at en Skat skal være Betingelsen for de Foranstaltninger, som §§ 1 og 3 omhandle, saa ere Bevillingerne i disse Paragrafer ophævede, saa kunde Lovforslaget langt snarere hedde: Lovforslag om at negte de fornødne Bevillinger til Statens Forsvar end Lovforslag om at bevilge dem. — Men der er jo en anden Udvei; der er jo den Udvei, at der kan ved Siden af dette Lovforslag forelægges et Lovforslag om en Indtægtskat efter de Regler, som allerede ere givne ved Loven af 2den Juli 1870, hvor der da ikke behøves anden Strid end om den Procent, hoormed denne Skat skal opkræves. Jeg paastaar, at det er ikke nødvendigt, at en saadan Skat opkræves, og jeg kan i Meget give den ærede Conseilspræsident Ret i den Udtalelse, som fremkom i det andet Thing, dog kun med en Modifikation; thi naar den ærede Conseilspræsident sagde, at der ikke var nogen som helst Grund til at opkræve Indkomstskat under de nærværende Forhold, saa tror jeg, at denne Udtalelse maa undergaa den Modifikation, at, dersom der gjennem et saadant Lovforslag strag kunde tilveiebringes Paabegyndelsen af disse Foranstaltninger, saa var dermed Grunden givet. Hvorvidt en saadan Lov bør forelægges eller ikke, hvorvidt det af Regjeringen vil findes hensigtsmæssigt at gaa denne, om jeg maa kalde det, Forsoningens Veie, skal jeg ganske overlade til Regjeringen, kun Et vil jeg fastholde: Enten maa Regjeringen gaa denne Veie, eller ogsaa maa den have andre Midler til at fremme de Foranstaltninger, som ikke længer bør eller kunne udsættes. Der er talt meget om, at det var i Grunden det Samme, om man lod denne Sag gaa over til næste Aar, og at det ikke hastede saa meget dermed, som om vi ikke her i Landet hver Dag, hver Time kunne være udsatte for, at en Høver kan komme og plyndre vort forsvarsløse Land; hvad Sikkerhed have vi i Nutiden for, at Freden vil blive opretholdt i Maanedes eller Aar? Jeg kunde give det ærede Medlem her i Nærværelse (Andra) tilligemed et Medlem i det andet Thing, som forstaar sig godt paa Tal, den Opgave at udregne og bestemme, til hvilken Tid det er en vis Stormagt nødvendigt at hente flere Milliarder til at søde og fæde det Antal Tropper, den holder paa Venene; det Spørgsmaal kan vist meget let løses, det er paaviset af meget dygtige Mænd, at der er en Grændse for den Tid, hvori dette Land uagtet dets store Resourcer er i Stand til at holde 2 Millioner Soldater paa Venene. Det er jo ikke blot herfra, at Faren kan komme; deri giver jeg det ærede Medlem Ret. Der kan komme saadanne Sammenstød i Europa, at vort lille Land, der ligger saaledes udsat for Vind og Bøve, kan blive draget med, og da have vi ingen Selvbestedelsesret med Hensyn til, hvor vi ville gaa hen, naar man med nogle Skibe og en Haandsfuld Tropper kan komme op og diktere os, hvilken Bestemmelse vi skulle tage. Deime Fare er hver Dag til